

Arrest

nr. 344 289 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DE COLVENAER
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 22 december 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 20 mei 2025 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse schoonbroer.

De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie neemt op 19 november 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.05.2025 werd ingediend door:

Naam: E. Y.
Voornaam: N.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1988
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.05.2025 gezinshereniging aan in functie van zijn schoonbroer A. K. M. (RR (0) (...)), Spaanse nationaliteit, op basis van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *internationaal reispaspoort Marokko ((...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 02.10.2023 te Antwerpen, zonder visum of uit- en inreisstempel(s): louter op basis van deze documenten kan niet met zekerheid vastgesteld worden wanneer betrokkene Marokko verliet en Schengen (en bij uitbreiding België) inreisde. Betrokkene heeft nagelaten hierover de nodige duidelijkheid te verschaffen. Uit de gegevens van dit paspoort blijkt enkel dat betrokkene begin oktober 2023 in Antwerpen was voor de aflevering van zijn reispaspoort; uit deze gegevens valt niet af te leiden waar hij voorheen en nadien (in de periode tussen de aflevering van dit paspoort en de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging) verbleef.*
- *'attestation du revenu' n°2340/2023 dd. 24.11.2023 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene voor de jaren 2021 en 2022 geen belastingaangifte indiende en er dan ook geen gegevens gekend zijn betreffende zijn inkomsten in deze periode: echter, wat betreft de periode 2021 - 2022 dient opgemerkt te worden dat, gezien uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat er niet met betrekking tot alle inkomsten een belastingaangifte dient te gebeuren, kan de loutere vaststelling dat betrokkene in 2021 en 2022 geen belastingaangifte indiende niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat hij in deze jaren effectief geen inkomsten had in Marokko. Er dient tevens opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd met betrekking tot eventuele onroerende eigendommen van betrokkene.*
- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode juni 2021 – december 2023 (dd. 14.06.2021, 11.08.2021, 15.09.2021, 10.10.2021, 08.11.2021, 06.12.2021, 15.02.2022, 07.03.2022, 15.06.2022, 05.07.2022, 01.09.2022, 08.11.2022, 12.01.2023, 14.03.2023, 02.06.2023, 10.07.2023, 11.09.2023, 16.11.2023 en 10.12.2023): echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko verliet en Schengen (en bij uitbreiding België) inreisde, is de relevantie van deze voorgelegde geldstortingen niet aangetoond.*
- *uittreksel strafregister (Marokko) dd. 16.11.2023*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van 14artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat

van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon minstens sedert 11.10.2022 in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko verliet. Het is aan betrokkene om hier de nodige duidelijkheid over te verschaffen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene sedert 20.05.2025 tot op heden officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine (zijnde Marokko) voor zijn vertrek.

Er werden weliswaar geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd, waarvan echter, zoals reeds gemotiveerd, de relevantie van deze geldstortingen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, niet afdoende werd aangetoond.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat deze geldstortingen werden verzonden met als bestemming betrokkene, en dat deze werden uitbetaald via een kantoor van CashPlus in D. (Marokko), schijnbaar aan betrokkene. Echter, deze ontvangstbewijzen werden enkel ondertekend door een medewerker van het kantoor. Er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene zich op datum van deze uitbetalingen nog daadwerkelijk in Marokko bevond en deze bedragen effectief in ontvangst nam. Minstens de beide geldstortingen, uitbetaald op 16.11.2023 en 10.12.2023, werden uitbetaald op een ogenblik nadat betrokkene Marokko verliet en in Schengen verbleef (zie aflevering paspoort). De vermelding op deze ontvangstbewijzen dat deze bedragen werden uitbetaald aan betrokkene kunnen niet kloppen. Hieruit volgt dan ook dat ook de waarachtigheid van de gelijkaardige vermeldingen op de overige stortingsbewijzen in twijfel wordt getrokken. Het komt toe aan betrokkene om hierover de nodige duidelijkheid te verschaffen.

Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over afdoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste nemen, noch werd aangetoond dat betrokkene en referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat uit een consultatie van de DOLSIIS-databank blijkt dat betrokkene sedert 17.10.2025 zelf tewerkgesteld is in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene beschikt over een arbeids- of beroepskaart. Betrokkene is op basis van zijn huidige AI niet vrijgesteld hierover te beschikken; zijn huidige tewerkstelling is dan ook niet reglementair. Het niet respecteren van de geldende reglementering in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het gegeven dat betrokkene sedert 20.05.2025 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van

de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon in België woonachtig is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon werd niet aangetoond. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen en/of verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haat gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (CE RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositiefvolkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82301).

2 Verzoeker diende op 20 mei 2025 een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn schoonbroer A. K. M., die de Spaanse nationaliteit heeft.

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur dus op een recht op verblijf van meet dan drie maanden overeenkomstig artikel 47/2, 20 van de Vreemdelingenwet'

De referentiepersoon verblijft duurzaam in België. Verzoeker woont samen met de referentiepersoon op voornoemd adres en maakt deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon, en hebben zij onmiskenbaar een affectieve band.

Het is voor verzoeker niet mogelijk om zijn leven alleen verder te zetten in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde van verweerster op geen enkele wijze rekening houdt met het ontegensprekelijk bestaan van het nieuwe kerngezin, waarvan ook verzoeker deel uitmaakt, en waarbij de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, (RvS 6 september 2002, 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn; hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist; niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dringt zich op.

Ten overvloede; wijst de verzoekende partij erop dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde elementen alsnog zouden blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande "de rol van het administratief dossier" dat "sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen." (L. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat "bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut)."

Met uitzondering van gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing — indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld — [kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt" (L. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen", RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend — bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het

administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, eventueel garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden,

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Evenmin is de bestreden beslissing proportioneel.”

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, hij zet echter niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad kan verzoeker niet volgen als zouden de motieven van de bestreden beslissing hem niet in de mogelijkheid stellen na te gaan of er werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld en of op grond daarvan in alle redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing. Deze beslissing is immers zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de

gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of in zijn land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dit voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Verweerder stelt vast dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon aangezien deze al sinds 11 oktober 2022 in België verblijft. Daarnaast kan niet met zekerheid worden nagegaan wanneer verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten en zich in België heeft gevestigd, waardoor de relevantie van de voorgelegde geldstortingen onduidelijk is. Verweerder voegt hieraan toe dat er onder meer twee geldstortingen voorliggen van 16 november 2023 en van 10 december 2023 waarbij – volgens de stukken in kwestie – de uitbetaling aan verzoeker in Marokko zou zijn gebeurd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker zich op dat moment reeds in België bevond waardoor verweerder zich terecht vragen stelt bij de waarachtigheid van de voorgelegde documenten. Verzoeker heeft bovendien niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn geweest in zijn land van herkomst. Vervolgens motiveert verweerder dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om hem ten laste te nemen, noch werd aangetoond dat verzoeker en de referentiepersoon niet ten laste vallen van de Belgische overheid. Tenslotte bemerkt verweerder dat verzoeker, zo blijkt uit nazicht van de Dolsis-databank, sinds 17 oktober 2025 zelf in België is tewerkgesteld zonder dat hij over de toelating tot het verrichten van arbeid in België beschikt. Op basis van al deze elementen besluit verweerder dat niet is voldaan aan de gezinsherenigingsvoorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat eveneens een bevelscomponent die is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers legaal verblijf in België is immers reeds verstreken, hetgeen hij niet tegenspreekt.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu diende verzoeker op 20 mei 2025 een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Spaanse schoonbroer. De gemachtigde weigert aan verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen met toepassing van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 2°, moeten bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

[...]

§4. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° tot 3°, bedoelde burger van de Unie moet tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in artikel 47/2 bedoelde familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verweerder concludeert, op basis van de door verzoeker voorgelegde bewijsstukken en de informatie aanwezig in het administratief dossier, dat niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging is voldaan. Verzoeker voert aan dat de referentiepersoon duurzaam in België verblijft, dat hij samenwoont met de referentiepersoon en deel uitmaakt van diens kerngezin. Verzoeker heeft onmiskenbaar een affectieve band met de referentiepersoon. Het is voor hem onmogelijk om zijn leven alleen verder te zetten in zijn land van herkomst. Volgens verzoeker heeft verweerder geen rekening gehouden met het bestaan van dit kerngezin, waarvan hij deel uitmaakt. Verzoeker besluit eveneens dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De Raad kan enkel vaststellen dat de motieven van de bestreden beslissing stroken met de informatie vervat in het administratief dossier. Zo bevat het administratief dossier bijvoorbeeld geen enkel bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat niet is voldaan aan artikel 47/3, §4 van de Vreemdelingenwet. Eveneens bevat het administratief dossier een uittreksel uit de Dolsis-databank waaruit effectief blijkt dat verzoeker sinds 17 oktober 2025 zelf in België is tewerkgesteld. Hij spreekt dit geenszins tegen. Verzoeker preciseert niet met welke pertinente elementen verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden in het kader van zijn onderzoek inzake het voldaan zijn van de gezinsherenigingsvoorwaarden. Hij toont niet aan dat verweerder met miskennis van de aangevoerde elementen of de genoemde bepalingen van de Vreemdelingenwet tot de conclusie is gekomen dat niet aan deze voorwaarden is voldaan.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, motiveert verweerder in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, zijn schoonbroer, behoort. Er worden immers geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden, aangetoond. Verzoeker is een volwassen man waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan verderzetten in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Aldus kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met zijn familiebanden in België. Zijn betoog blijft beperkt tot enkele algemene beweringen en het louter tegenspreken van de beoordeling die door verweerder werd gemaakt en die de Raad overigens niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig voorkomt. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN